

ОПРАВДАНИЕ ЧРЕЗ ВЯРА

written by Tim Jennings, M.D. | September 9, 2021

Писанието ни казва, че “праведният ще живее чрез вяра” (Римляни 1:17).

Но кои са праведните? И как човек може да стане праведен?

Праведните са тези, които са били оправдани – но какво означава да бъдеш оправдан?

През каква юридическа призма четете тези думи: през човешката – наложени правила, които изискват външен надзор и наложени наказания, или през законите на дизайна – протоколите, по които нашият Създател е изградил действителността, за да функционира (като законите на здравето и физиката)?

Възприемайки Бога като Творец, ние разбираме, че Неговите закони са законите, върху които е изградена реалността, и че нарушенията на Божия закон нанасят и унищожават, като в крайна сметка водят до смърт, освен ако Творецът не се намеси, за да излекува и възстанови – т.е. да поправи, което всъщност означава оправдание: да поправи това, което не е правилно.

Но ако човек действа според човешкото определение за закон – наложени правила, измислени задължения – тогава той смята, че справедливостта изисква суверенът да използва властта, за да контролира и прилага закона чрез наложени наказания. В този възглед оправданието не е

свързано с изцеление, възстановяване или поправяне на сърцата и умовете; то е свързано с правна корекция.

Лошо предположение, грешно заключение

Много богослови предполагат, че думата *оправдание* в християнството се отнася до правен процес, защото самата дума е част от набор от юридически термини – това е юридически език, казват те.

Някои от проблемите на този възглед са следните:

- Думата *оправдание* не съществува в оригиналния текст на Библията.
- Библията не е написана на английски или латински език.

Вместо това думата *оправдание* е използвана от искрени, но пристрастни преводачи, които, когато са превеждали, са изхождали от римския юридически мироглед. С други думи, преводачите с римски произход са приели лъжата, че Божият закон не функционира по-различно от човешкия.

Накратко, те изкуствено са въвели юридически език и идеи.

Но дори и да използваме думата *оправдавам*, идеята, че тя има само юридически оттенък, е невярна. *Оправдавам* има и неюридически значения:

- Оправдаването (или *justify* на английски, което означава и „подравнявам“ на български – бел. прев.) на полетата във вашия текстов документ не е правно действие; вместо това то е преместване или настройване на това, което не е в линия, за да бъде в линия.
- *Оправдавам* може да означава и да покажа, демонстрирам или докажа, че дадено действие, позиция, лице или претенция са правилни.

Ако някой разглежда Библията през призмата на човешкото право, тогава той дава юридическо определение на думата “оправдание” и следователно учи, че духовното оправдание е да бъдеш юридически обявен за праведен, въпреки че не си праведен. Това създава правна фикция, в която Бог е представен като обявяващ за вярно нещо, което всъщност не е вярно.

Но когато отхвърлим фалшивата човешка законова конструкция и приемем закона на дизайна, и се върнем към поклонението на Бога като Създател, разбираме, че оправданието в Библията е едновременно поправяне на грешното (превръщане на грешниците в светии) и демонстриране на Божията праведност в лицето на Исус Христос.

Библията демонстрира оправданието

В Римляни 3:25,26 апостол Павел описва както демонстративния аспект на оправданието, така и аспекта на поправянето на грешното:

“Бог Го принесе, за да стане чрез кръвта Си средство, с което греховете на хората да бъдат простени чрез вярата им в Него. Бог направи това, **за да покаже, че е праведен**. В миналото

Той е бил търпелив и е пренебрегвал греховете на хората; но в настоящето се занимава с техните грехове, **за да представи Своята праведност**. По този начин Бог показва, че Той самият е праведен и че **поправя всеки**, който вярва в Исус” (GNT, подчертаването е мое).

Оправданието е част от процеса за спасяване на грешниците от греха. Ето защо, за да разберем точно какво е оправданието, трябва да разберем какъв точно е проблемът. С други думи, първо трябва да диагностицираме какво всъщност не е наред, преди да се опитаме да опишем Божия план за лечение.

Ако приемем лъжата, че Божият закон е подобен на човешкия, тогава вярваме, че проблемът, създаден от Адам и Ева, когато са съгрешили, е бил юридически – че те вече се намират под юридическо осъждане за нарушаването на Божия закон. И че Бог, бидейки едновременно съвършено свят и суверенен, е бил длъжен по силата на Своя закон и святост да наложи подходящо наказание за техния грях. Твърди се, че ако Бог би опростил това наказание, тогава не е справедлив и Неговият закон е недействителен. Така, според правния възглед, справедливостта изисква Бог да наложи смъртно наказание за греха. Но се твърди, че има и добра новина: Бог е изпратил Своя безгрешен Син и Го е екзекутирал вместо нас (въпреки че Той е бил невинен) и сега можем да поискаме кръвта на тази безгрешна човешка жертва да бъде приложена към нашия правен регистър в небето. По този начин Бог е длъжен по закон да ни обяви за юридически праведни, въпреки че все още сме несправедливи по сърце, ум и характер.

Подобен възглед не само изопачава Божия закон, но и изкривява Божествения характер, тъй като прави Бога лъжец – че обявява за праведни хора, които не са такива – и прави Бога източник на смъртта. Според такъв изкривен възглед Бог се нуждае от нещо, което да Му бъде направено (умиротворяване чрез жертва), за да не използва силата Си да ни убие.

Когато отхвърлим лъжата, че Божият закон функционира като човешкия закон, и се върнем към поклонението пред Твореца, Чии закони са протоколите за проектиране/дизайн на живота, осъзнаваме, че когато Адам и Ева са съгрешили, те не са останали по някакъв начин лоялни, верни, заслужаващи доверие същества, които изведнъж са се оказали с юридически проблем. Вместо това разбираме реалността, че техният грях ги е променил. Любовта и доверието са били изместени в сърцата им от страха и егоизма, които са станали новите им мотиви. Те са били увредени в най-дълбоката си същност и сега са “мъртви в престъпление и грях” (Ефесяни 2:1). С други думи, те са в неизлечимо състояние. Както се казва в Библията, “грехът, когато порасне, ражда смърт” (Яков 1:15). Без Божията намеса, за да излекува това състояние, всички хора щяха да умрат завинаги, защото всички са “родени в грях, заченати в беззаконие” (Псалми 51:5).

Като разбираме, че грехът променя грешника – развърта ума, подбужда страх и егоизъм, изкривява характера, извежда ни от хармония с Бога и небесната святост – тогава от какво всъщност се нуждаят грешниците, за да бъдат в ред с Бога?

- Ново съдебно досие?
- Съдебно решение?
- Кръвно плащане към наказващо божество?
- Правна декларация?
- Или се нуждаят от ново сърце и правилен дух?

Писанието е ясно за това какво е необходимо:

-“Сърце чисто създай в мене, Боже, и дух непоколебим обнови в мене” (Псалми 51:10).

-“Ще им дам ново сърце и ще вложа в тях нов дух; ще отнема от тях каменното им сърце и ще им дам сърце от плът” (Езекиил 11:19).

-“Това е заветът, който ще склуча с дома Израилев след онова време, заявява Господ. Ще положи законите Си в умовете им и ще ги напиша на сърцата им” (Евреи 8:10).

-“Човек е юдеин, ако е такъв вътрешно; а обрязването е обрязване на сърцето, чрез Духа, а не чрез писмен кодекс” (Римляни 2:29).

Всички описания в Библията са едни и същи: планът за спасение е Божието дело в грешниците, което преобразява сърцата и умовете им, за да ги поправи, като възстановява Божия закон на любовта в тях и изкоренява страха и егоизма от характера им. Както откриваме в Римляни 2:29, това е дело на сърцето, а не на закона (писания кодекс).

Библията определя нашето грешно сърце и ум като враждебни на Бога:

“Греховният ум е враждебен на Бога” (Римляни 8:7).

Друга версия казва това по следния начин: “Плътският ум е враждебен на Бога”.

Ние, в нашето необърнато, греховно състояние, не вярваме на Бога и сме враждебни към Него. Сърцата ни не са в хармония с Неговото. Ние не обичаме това, което Той обича. Не мислим така, както Той ни е създал да мислим. Не функционираме така, както Бог е замислил да функционираме. Ние сме страхливи и егоистични. Имаме нужда да бъдем поправени в сърцето, ума, отношението, за да се доверим на Бога. Именно това е оправданието – промяна на сърцето при същество, което не се доверява, в такова, което се доверява на Бога.

Илюстрирано оправдание

Авраам, както и всички ние, е “роден в грях и заченат в беззаконие”. Той е бил грешник, изкушен от страх и егоизъм, и многократно е действал, за да измами другите по начин, който излага жена му на опасност, за да спаси самия себе си. Но Авраам преживява промяна – не юридическа, а действителна. От човек, който не се доверява на Бога и прави нещата по свой начин, той се превръща в човек, който се доверява на Бога и следва Неговите указания. С други думи, Авраам преживява действителна промяна на сърдечния мотив; сърцето му е поправено. *Това е оправданието.*

И след като Авраам Му се доверява, Бог, Който е Създател на реалността, а не на фантазията – признава новото състояние на Авраам, че той е оправдан, действително

прав в сърцето си спрямо Бога (Римляни 4:1-3).

Бог не обявява Авраам за праведен, когато той все още не Му се доверява, но признава реалността, че сърцето на Авраам се е променило от недоверие към доверие. А щом грешникът наистина се довери на Бога, отваряйки сърцето си за Него, Бог го изцелява и възстановява, записвайки Своя закон в сърцето и ума му.

Това е оправданието на отделния грешник пред Бога. Но това оправдание – поправянето на сърцето и ума на отделния човек пред Бога – е възможно само защото Исус първо е станал наш заместник, вторият Адам, и е победил греха вместо нас, поправяйки човешкия *вид* пред Бога.

Когато съгреши, Адам не само като индивид не беше в хармония с Бога (във вражда с Бога), но и целият човешки вид също не беше в хармония – защото всеки човек произхожда от Адам и се ражда заразен със страх и егоизъм. След Адам и преди Исус не е имало безгрешни човешки същества. Исус става човек, за да поправи това положение, да стане свързващото звено с небето, единственото човешко същество, в което Божият закон е свършено изживян, като по този начин възстановява хармонията с Божия закон в човешкото семейство.

По този начин Исус става новият Водач на обновеното и пречистено човечество – нашият втори Адам.

В лицето на Исус Христос човешкият вид беше оправдан – поправен, поставен в ред с Бога. Той стана човек и беше изкушаван във всичко като нас, но беше без грях (Евреи 4:15). В човешкия житейски опит на Исус Той постигна нещо истинско, нещо, което никой друг човек не можеше да постигне, нещо обективно: Той разви с помощта на Своя Отец съвършен, безгрешен човешки характер, като по този начин възстанови Божия закон на любовта обратно във вида човек. В личността на Исус човешкият род е в ред с Бога – ние бяхме оправдани.

“Въпреки че беше Син, Той се научи на послушание от това, което изстрада, и след като стана съвършен, стана източник на вечно спасение за всички, които Му се подчиняват”(Евреи 5:8, 9).

Чакайте ... не е ли бил Исус винаги съвършен?

Той винаги е бил безгрешен, да, но библейското съвършенство означава зрялост на характера, а характерът не може да бъде създаден, той трябва да бъде развит чрез избора на разумното същество. Като човек Исус е развил съвършен, зрял безгрешен характер, възстановявайки Божия закон на любовта в човешкия вид. По този начин Той, като наш Заместник, поправя отношенията на човешкия вид с Бога; т.е. оправдава вида и става нашият лек за греха, източник на спасение за всички, които Го следват.

Когато бъдем спечелени за доверие, ние отваряме сърцето си и приемаме обитаващия в нас Дух, Който приема характера на Христос и го възпроизвежда в нас, така че “вече не аз живея, а Христос живее в мен” (Галатяни 2:20). Това е истинското библейско оправдание.

Както Павел пише на коринтяните: “Бог направи Онзи, Който нямаше грях, да бъде грях за нас, **за да станем ние в Него Божия правда**” (2 Коринтяни 5:21).

Истинското оправдание не е въпрос на юридическа прошка; то е действителното дело на Бога чрез Христос, който ни поправя в сърцето, ума, отношението и характера – за да бъдем обединени, единни с Бога.